

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

Presentació de la 34a travessa Matagalls-Montserrat

Palau del Parlament, 5 de setembre de 2013

La presidenta

Em toca a mi dir les últimes paraules de cloenda d'aquest acte de presentació, un acte senzill, però un acte que el que fa és donar visibilitat a una travessa tan important com és la Matagalls-Montserrat.

Sí que m'agradaria dir que si cap de vostès no havia estat mai al Parlament, després, d'alguna manera, miraríem la forma de fer-hi una visita ràpida perquè puguin veure l'hemicicle, que des de la televisió es veu molt gran, però és molt petit. Els passadissos del Parlament són molt grans. Realment té la forma de palau, ja que va ser, en el seus inicis, un palau. Però la sala de plens és petita. És petita, i, a més, com que és tota vermella, sembla, jo diria, una capsa de bombons. I per això quan vénen els nens diuen: "Oh!, que bonic!", però quan ve gent que ja té trenta o quaranta anys diuen: "Jo vaig venir quan feia setè de bàsica" –o el que sigui– "i la feia molt gran, però ara m'adono que no ho és." Per tant, estan convidats a fer-hi una visita, encara que sigui ràpida. Ja en parlaré després amb la gent d'aquí el Parlament que se n'encarrega perquè la puguin veure i conèixer millor.

Vull saludar-los tots de nou: la diputada Glòria Renom, que a més ens hem vist després de les vacances... Crec que ara fem molt bona cara. No sé si la farem tan bona, d'aquí a un mes. Però que ens duri, que ens duri el color, perquè aquest any tenim molta feina, eh? Bé, ja en teníem abans, però ara encara en tenim més, i per tant necessitem reforços.

Bé, després d'escoltar les persones que m'han precedit, i que són grans coneixedores de la Matagalls-Montserrat, a mi em queda més aquella part de remarcar, com a presidenta del Parlament, una mica aquell aspecte de més contingut en el sentit social o en el sentit nacional. I a mi m'agradaria dir, que ja ho he comentat al principi, que l'excursionisme català va aparèixer, fa molt de temps,

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

a començament del segle XIX, sobretot amb la idea clara d'unes quantes persones que el que volien era conèixer la terra, conèixer el territori, des d'un profund sentit catalanista. I, per tant, el sentiment nacional el tenen molt arrelat, perquè es va anar fent gran, es va estendre com una taca d'oli dins l'excursionisme català, i avui hi té una gran importància; un sentiment molt arrelat a la terra. Crec que això és important dir-ho i repetir-ho.

Després també m'agradaria dir que la travessa Matagalls-Montserrat té un gran simbolisme. Té un gran simbolisme perquè uneix dos dels grans massissos que tenim a Catalunya: el Montseny i Montserrat. I per a la societat catalana, per als catalans i les catalanes, el Montseny és la muntanya de la natura i la civilització, i Montserrat, la muntanya santa, la nostra muntanya santa. I amb una travessa de vint-i-quatre hores som capaços d'unir aquests dos massissos tan importants, tal com dic, pel seu gran simbolisme identitari.

A més, vull afegir que les persones que formen no solament les organitzacions que ajuden perquè això vagi endavant, i no enrere, allò que diem avui dia moltes vegades de "ni un pas enrere"... Doncs en el món excursionista, ni un pas enrere, sinó endavant. I com es fa? Doncs es fa amb l'esforç individual i col·lectiu. Perquè les persones que s'hi inscriuen ho fan personalment, individualment, però després es troben amb un munt de persones, tres mil, com deia el coordinador, que hi van totes amb la mateixa finalitat, que vol dir fer camí, i fer camí a través de dues muntanyes que ens fan pensar, pas a pas, en el nostre país, en la nostra Catalunya. I, per tant, esforç individual, esforç col·lectiu, disposició anímica. No hi pots anar "depre", ni dient: "On m'he posat? No sóc capaç de fer-ho." Al contrari, tothom hi va pensant: "Aquest any sí que ho aconseguiré." I, de vegades, com l'any passat, com deien abans, 2.500, no?, acaben. Doncs a veure si n'aconseguim algun més, aquest any. Però tots hi van amb aquella disposició anímica de dir: "Ara sí, ara sóc capaç de fer-ho, ara m'he preparat suficientment. M'hi he apuntat i a més he estat escollit, i per tant puc tirar endavant aquesta travessa."

I un altre tema molt important. Abans deies tu, Moner, que, vulguis o no, tot és competitiu. Una mica sí, és veritat. Perquè la mateixa persona vol formar part de la Matagalls-Montserrat per veure si és capaç de fer-la, perquè l'any passat no la va fer. Però sobretot és allò de saber resistir; el que heu dit moltes vegades vosaltres des del club, que l'important és participar i ser capaços d'arribar al final, la qual cosa vol dir resistir. I resistir significa preparar-se, i significa perseverar, i significa una disposició d'ànim amb ganes de fer-ho. Crec que això és important. Perquè és

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

cert que avui als nostres nens i les nostres nenes els diem que han de ser competitius, que amb la Unió Europea, amb el món, amb la globalització, han de ser capaços de ser millors que els altres. Però també els hem de dir, i els diem, que l'esforç de cada dia és important, que la perseverança és important, que la resistència és important, i que fer camí d'aquesta manera és important. I cal destacar-ho.

A l'últim, permeteu-me que entri una mica en el que un gran poeta nostre, Martí i Pol, el desè aniversari de la mort del qual commemorem enguany, deia quan parlava del país, de Catalunya: fem un camí que el fem nostre i que volem transitar amb "una ja insubornable voluntat de caminar". Crec que això s'adiu molt al moment històric que vivim. En Moner deia abans que l'any que ve celebrarem tres-cents anys d'aquell llunyà 1714. L'endemà del 1714 els barcelonins i els catalans van tornar a treballar per tornar a aconseguir el país que volien. Aviat en farà tres-cents anys, i enguany ja se celebren diversos esdeveniments per commemorar els fets del 1714. Jo espero, també hi treballem, que des del Parlament de Catalunya es pugui fer alguna celebració molt concreta del 1714, perquè part de la nostra història també és en aquesta casa. De fet, aquesta casa, que es va convertir en un palau, anys abans, després del 1714, va ser una ciutadella. Una ciutadella, tots, o quasi tots, els que som aquí sabem el que és. Era un instrument de repressió contra els catalans perquè no tornessin a alçar-se. I, ironies del destí, i això ho explico sempre que ve gent, aquest lloc, que era el lloc de les armes, i el lloc del setge, i el lloc d'un instrument de repressió, s'ha convertit en el lloc de la paraula. I s'ha convertit en el lloc de la paraula perquè els catalans som així; allò de "parlem-ne", de negociar, de pactar. Però fins a un punt. I per això abans he dit: "Ni un pas enrere." Tot el que hem de fer a partir d'ara son passes endavant. A poc a poc o més de pressa; uns tenen més pressa i altres no tanta. Però tots tenim intenció d'anar endavant i aconseguir que aquest país sigui realment el que els catalans i les catalanes vulguin. I, per tant, estem en un moment històric; estem en un moment en què tots, o la majoria, treballem pel dret de decidir, per la possibilitat que el poble de Catalunya pugui decidir el seu futur.

I des de l'excursionisme català això ho enteneu més que ningú, perquè des de les vostres profundes arrels sempre heu pensat en aquest país i heu lluitat per aquest país, per aquest territori nostre, per aquesta identitat pròpia que tenim i que ningú no ens pot treure.

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

Quan ve gent de fora de Catalunya i els explico una mica part de la nostra història, al final els dic: "Mirin, si a vegades vostès consideren que els catalans som tan reivindicatius, han d'entendre que això ve de la nostra història." I no ve perquè sí, ja que el segle XIV ja teníem la institució de la Generalitat –es deia Diputació del General, però era la institució de la Generalitat– i el segle XI vam tenir les primeres corts, cosa que ens recordava Pau Casals en el seu discurs a les Nacions Unides l'any 1970, quan va dir: "Catalunya ara és una província d'Espanya, però ha estat la nació més gran del món, perquè va tenir el primer parlament, molt abans que Anglaterra." I això, quan ho sents, quan veus el vídeo de Pau Casals dient això, posa la pell de gallina. Per què? Perquè tenim aquest sentiment, perquè ho veiem així i ho sentim així. I crec que realment en aquest moment, malgrat la crisi econòmica, malgrat la crisi institucional i malgrat la crisi social que patim, tenim una esperança, una esperança de futur molt clara. I aquesta esperança de futur no ens la pot treure ningú i l'hem de saber traslladar. I jo ho he de fer des de les meves responsabilitats, ells des de les seves, però vostès també, amb la seva professió, amb la seva família, amb els seus amics. Perquè si sumem voluntats guanyarem, i si dividim voluntats no guanyarem. I a vegades el defecte del poble català ha estat dividir-se. I això és el que agradaria a altres. Per tant, el que nosaltres hem de fer és no dividir-nos, sinó anar junts.

Per aquest motiu, els convido, aquest any 2013, que ja és un moment preparatori del 2014, perquè en aquesta nova travessa Matagalls-Montserrat parlin, les estones que puguin, quan caminin o mentre col·laborin, o el que sigui, del futur del país, i perquè en parlin amb il·lusió. Perquè segur que ho aconseguirem, segur que ens en sortirem, de la crisi econòmica; segur que d'alguna manera els polítics ens posarem d'acord, que és important que ens hi posem, i segur que la societat catalana rebrà amb molt de gust aquest acord dels polítics per tirar endavant el país.

I, després, vull donar les gràcies a tots els qui hi treballen durant tot l'any, com el coordinador, que ens ha explicat tot això de l'internet, del Facebook, del correu electrònic, del xip. Tens tota la raó. Ara som al 2013. Recordo que el 2003, quan jo vaig ser per primer cop diputada al Parlament de Catalunya –venia del govern, de ser consellera d'interior–, durant un any vaig haver d'acostumar-me a tenir el mòbil encès les vint-i-quatre hores. I jo no sabia ni què fer, amb aquell aparell, perquè em posava nerviosa, tot el dia sonant. Ara, si no tens un ordinador al costat, si no envies un correu, si no fas un 'whatsapp', res. I jo dono les gràcies, entre altres coses, per haver estat set anys a l'oposició, perquè em vaig haver d'obligar a aprendre a escriure a l'ordinador, perquè si no ara no en sabia. Perquè a la meua

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

edat, que sóc jove, però no tant, no hi estava acostumada, perquè la secretària m'ho portava tot. I ara no, ara jo mateixa m'ho puc fer tot: contesto els correus... I penso: "Quina sort que hem tingut que hem pogut aprofitar en aquest sentit el temps i hem pogut aprendre una eina." Perquè avui els nens de tres anys ja saben posar la tele i canviar de canal. Jo tinc néts, i a vegades els he de dir: "Posa'm aquest programa", perquè no sé com es fa. I m'ho fan ells. És clar, ells han nascut amb les noves tecnologies. Nosaltres no, i ens hi hem hagut de posar. Però ens hi hem posat tan bé que, com deies tu, l'any que ve potser tu solet, amb una pantalla aquí, ja pots fer les 3.500 inscripcions. Bé, jo crec que és bo, això, perquè els que estem en aquesta taula, a excepció de tu, que ets més jove, tots estem una mica ja més, eh?, madurs, i això fa que... Coi!, doncs en sabem prou, no? N'hem après, i això també és important.

Aquí hi ha gent molt jove, hi ha algú molt petit –molt petit–, que deu haver sentit parlar per primera vegada de la Matagalls-Montserrat. Això està bé.

Vull donar les gràcies a tots els col·laboradors, els voluntaris, a tots els qui d'una manera o una altra feu possible que cada any es pugui fer la travessa. I també els vull agrair que de nou, per vuitena vegada, la presentació es faci en aquesta casa, que és la casa de tots. Per a mi és un orgull poder presentar i donar visibilitat a aquesta travessa.

Moltes gràcies.